Balin Feri

Omenirea? Nu prea bine…

- Salutare Şefu'!
- Bine te-ai reîntors Gabriel! Ţi-am spus de atâtea ori să nu-mi mai zici Şefu', dar eu zic, eu aud. Ia un loc. Te servesc cu ceva?
- Un păhărel de nectar, te rog. E bună şi apa oamenilor, totuşi nu se compară cu nectarul. Iar pentru Şefu' să mă ierţi. Doar ştii că tare greu mă dezvăţ de mărunţişurile astea ce se lipesc de mine într-o viaţă de om.

Cel numit Şefu' apăsă două butoane ale pupitrului apoi luă cele două pahare ce se materializară pe raftul din spatele biroului şi se aşeză faţă în faţă cu cel numit Gabriel. Sorbi o înghiţitură dintr-un pahar, pe celălalt i-l întinse vizitatorului şi îl privi zâmbind pe acesta cum îl duce satisfăcut la gură. Aşteptă până îşi termină băutura apoi trecu direct la cele importante.

- Ia zi, Gabriel, ce mai face omenirea? Stai că nu mai ştiu, pe ce planetă ai fost tu delegat?
- Pe Terra Şefu'. Ca de obicei.
- Da, da. Va trebui să-mi notez de acum încolo. Tot timpul uit şi te confund cu Mihail, cel trimis pe Vega. Semănaţi destul de bine, dar asta nu-i o scuză, ştiu. Aşa. Scuză-mă pentru întrerupere şi continuă, te rog. Dar încearcă fără Şefu'.
- Da Şefu'. Adică nu Şefu'. Vreau să zic că fără Şefu'.
- Renunţă. Văd că nu poţi nicicum să te readaptezi. Continuă-ţi ideea înainte să uiţi.
- Ziceam de omenire. Ei fac bine Şefu'. Scuze Şefu'. Evoluează tehnologic într-un ritm incredibil, în timpul scurtei mele misiuni, de numai 74 de ani locali, au ajuns de la primele motoare cu ardere internă la realizarea unei reţele de informaţii numită internet şi au reuşit să construiască şi primele astronave. Au ajuns pe Lună, iar acum tocmai pregăteau o misiune spre Marte.
- Asta da veste bună. Aşadar pot spera că în scurt timp acest proiect ajunge la final?

Gabriel se mulţumi să dea din cap a negaţie, apoi văzând nedumerirea „şefului" începu să explice.

- Omenirea face bine, Şefu'. Au evitat războiul nuclear, deşi la un moment dat părea deja inevitabil. Au avut noroc cu

intervenţia unor artişti, a unor cântăreţi şi a unor scriitori de science-fiction, aceştia au reuşit să manevreze opinia publică cât să se liniştească apele. Dar prea bine tot nu este. Există încă multe zone unde se poartă război şi chiar mai multe unde se moare de foame. Asta cam aşa a fost pe Terra de când l-am populat cu oameni, problema cea mare vine din altă parte.
- Vreun amestec din afară?
- Nu cred Şefu'. Circulă tot felul de poveşti despre fel de fel de OZN-uri şi fiinţe extraterestre, dar nimic concret. Mai degrabă născoceli ale unor oameni cu o fantezie debordantă.
- Nimic? Eşti sigur?
- Nu am cum să fiu sigur, eu spun doar că nu cred. N-am observat nici un semn al vreunei intervenţii, aşa că-i puţin probabil să se fi amestecat cineva în treburile lor. Dar după cum evoluează lucrurile nici nu pot exclude în totalitate posibilitatea. Aşa cum eu mă pot întrupa într-un om pentru a încerca să influenţez o întreagă societate, pot şi ei…
Bătrânul cu păr alb, cel numit Şefu' de Gabriel, îl întrerupse pe acesta.
- Nu vorbi de ei. Am stabilit că ei nu există pentru noi încă de la primul conflict deschis. Universul este suficient de întins cât să-i putem ignora o veşnicie, iar dacă nu, atunci ne stau la dispoziţie alte universuri. A vorbi despre ei înseamnă să le iei în considerare existenţa, să-i recunoşti ca fiinţe asemeni nouă. Explică-mi aşadar ce nu-i bine, dar fără să mai pomeneşti de ei. Ori ai uitat de tot eticheta şi regulile bunului simţ?
- Nu şefu'. N-am uitat, dar dacă m-ai întrebat… Cam nimic nu-i bine. Tehnologic au evoluat suficient, dar continuă să se ocupe de altceva, nu de cele importante. Ar putea să transforme tot Pământul într-o grădină superbă, deţin toate atuurile necesare, dar continuă să se înmulţească, sunt câţiva care trăiesc pe picior mare, exagerează cu luxul, pe când alţii mor de foame. Problema este că, pe măsură ce se înmulţesc, au nevoie de tot mai multe resurse, astea sunt oferite de cei care trăiesc bine celor aflaţi la limita subzistenţei, contra-cost, cum e şi normal, dar deşi astfel se îmbogăţesc tot mai mult, nu le pasă de planetă. Terra e tot mai poluată, animalele au început să dispară pentru că omenirea le-a vânat în exces şi le-a distrus habitul natural. Dacă nu voi reuşi să-i opresc nici în cursul următoarei mele misiuni, atunci vor fi pierduţi pentru noi. Nu

doar că nu vor transforma Terra într-un paradis în care să trăiaScă apoi surplusul de populaţie de la noi, dar le va fi imposibil chiar şi lor să mai supravieţuiască pe acolo.
- Off, îşi exprimă Şefu' nemulţumirea. Trebuie neapărat să găsim o soluţie cât de repede. Să vedem cu ce veşti se întoarce Mihail şi ceilalţi opt. Sincer nici cu planeta Vega nu-mi fac mari speranţe, acolo omenirea a cam pierdut controlul în faţa unei specii băştinaşe, iar aceştia nu se ocupă deloc de amenajarea planetei cum noi ne-am dori-o, deşi sunt fiinţe inteligente. Pe vegani nu-i putem folosi, ei trăiesc exclusiv în apă şi ar fi lăsat oamenii în pace dacă n-ar fi început aceştia să-i vâneze. Aşa a ieşit război şi veganii s-ar părea că au capacitatea de a extermina populaţia umană iar noi, potrivit convenţiei dintre speciile evoluate, nu avem voie să intervenim nici măcar pentru a-i strămuta pe oameni .
Sprâncenele lui Gabriel se înălţară tot mai sus de mirare până ajunseră undeva pe frunte.
- Veganii? Pe oameni? Cum naiba, pardon, cum drac… pardon, cum se poate una ca asta şefu'? Doar nu deţin nici un fel de tehnologie?!
- Au ei o armă înnăscută. Sunt telepaţi şi dacă se concentrează intens reuşesc să pătrundă în mintea oamenilor. Pur şi simplu îi împing să se omoare între ei ori să se sinucidă. Dar asta nu-i problema ta, dacă nu vrei cumva să faci schimb cu Mihail…
- Nu Şefu', nu vreau, cu pământenii mai am o şansă. Măcar ceilalţi au veşti bune?
- Din cele zece tentative de edenizare, patru sunt deja eşecuri clare ori situaţii cu şanse minime de reuşită, printre astea şi Vega. Cinci sunt incerte, între astea şi Terra. Aici întră şi civilizaţia din Cassiopeea care evoluează atât de lent încât nu se ştie unde va ajunge, civilizaţia din Leporis care s-a axat pe dezvoltarea ştiinţelor umaniste şi nu a ştiinţelor exacte aşa că deocamdată au lăsat planeta cum au găsit-o, civilizaţia din 61 Cygni A unde oamenii au suferit o mutaţie bizară, au devenit exclusiv carnivori, au involuat în loc să evolueze şi trăiesc de şapte mii de ani locali asemeni animalelor. Aşteptăm să se schimbe ceva… Ar mai fi civilizaţia din Arcturus care oferă oarece şanse, ei însă au ratat, cel puţin deocamdată, descoperirea energiei nucleare, iar fără asta nu prea au cum să

manevreze materia. Următoarea misiune a lui Metat va fi să se întrupeze într-un Einstein local, sau măcar într-un Niels Bohr.
- Să înţeleg şi că este una unde succesul este deja garantat?
- Nu chiar garantat, dar aproape. Civilizaţia din Pollux şi-a părăsit planeta. Au construit o lume inelară în jurul propriului soare şi Rafael, când s-a prezentat ultima dată la raport, zicea ca intenţionează să-şi transforme planeta într-un muzeu. Dacă asta se întâmplă, atunci e gata noul Eden, pe ei îi mutăm într-un alt colţ al universului ca s-o ia de la capăt şi scăpăm de o parte din populaţia noastră. Problema e că peste cel mult 12-13 ani vom avea nevoie neapărat de cel puţin încă o planetă edenizată. Asta îşi cam pierde deja resursele şi a început şi Soarele să dea prea multă căldură.
- Ne vom descurca Şefu'. Chiar dacă dăm greş toţi, de data asta vom avea timp s-o luăm de la capăt în altă parte. Cum în 12 ani de ai noştri trec 12 000 în restul universului, avem timp berechet, arhisuficient pentru a dezvolta undeva o civilizaţie tehnologică.
- Aşa mă gândeam şi eu. Cât vrei să rămâi acum în Eden?
- Doar două zile stau, Şefu'. Cât să-mi trag sufletul, să mă plimb puţin pe sub măslini, să mă scald şi să mă bucur de ritmurile blânde, apoi mă întorc la datorie. Mai mult de atât nu-mi permit să lipsesc, oricum vor trece pe Terra cinci ani şi jumătate în astea două zile, apoi încă vreo douăzeci până ajung la vârsta la care pot avea ceva influenţe. Dar nu m-am decis încă în cine să mă întrupez. Cei mai influenţi sunt politicienii, dar parcă nu mă atrage ideea…
- Nu te prosti Gabriel, doar ştii că de nevoie e ca de voie bună. Nu ne putem permite să acţionăm după preferinţe, aici dictează nevoia. Dacă nu ai învăţat asta, atunci nu trebuia să te faci arhanghel, stăteai cuminte pe Eden şi te jucai de-a ce vroiai.
- Ştiu Şefu'. Voi face ce e bine, nu ce e plăcut.
Bătrânul a tras sertarul biroului şi a scos un catastif. În loc să-l deschidă a atins o literă de pe copertă, şi-a dres vocea apoi a dat comanda verbală.
- Deschide la Gabriel.
O vreme a studiat dosarul acestuia şi a stat puţin pe gânduri înainte de a lua o decizie.
- Eşti deja la a patra civilizaţie. Toate ratate.

- Prima nu se pune Şefu', aia am luat-o în primire când era deja compromisă, nu mai aveam cum s-o salvez şi s-o duc în direcţia bună.
- Treaba ta, doar tu răspunzi în faţa consiliului. Eu pot să-ţi îngădui încă o încercare în afara de cea de acum, apoi gata. Mai mult de patru nu are voie nimeni, în cazuri excepţionale se acceptă cinci, dar mai mult de atât nici într-un caz. Uite-te la tine, eşti de abia la a treia misiune, dacă e să nu socotim prima, şi deja eşti ataşat de oameni. Aşa ajungi s-o iei razna de tot şi să faci gafe tot mai mari. Am înţeles că a trebuit neaparat să te întrupezi în Iisus pentru a schimba mentalitatea de atunci a omenirii, dar să le şi spui că eşti fiul lui Dumnezeu şi că te sacrifici pentru ei, asta a fost deja o gafă. Nu trebuie să cunoască ei adevărul despre rostul lor, dar nici nu se cuvine să-i inducem în eroare la modul grosolan. Le-ai împuiat capul cu aiureli despre iertare şi să nu-mi spui că nu ai făcut asta dintr-o slăbiciune de moment.
Gabriel nu avea nici o scuză pentru fapta sa, aşa că stătu spăşit în scaun, cu privirea îndreptată în jos. Se gândi dacă să-şi mai ceară scuze încă odată sau nu are sens. Nu a mai trebuit să se decidă pentru că Şefu' îl concedie.
- Gata Gabriel, nu mai sta ca un căţel bătut pentru că nu să te cert vreau, ci numai să te atenţionez asupra pericolelor. Dacă e să-ţi reuşească acest proiect, atunci ceea ce ai făcut nici nu poate fi socotită gafă, te-ai putea prezenta în faţa omenirii ca fiind o nouă întrupare a lui Iisus şi ei s-ar considera cu toţii mântuiţi atunci când le va fi transferată memoria în baza noastră de date. Dar pentru asta trebuie să reuşeşti. Şi ar fi bine să nu faci asemeni lui Rafael. El şi-a cam îndeplinit misiunea, dar a dus societatea la aşa un nivel, încât omenirea gestionată de el a creat inteligenţe artificiale. Prin asta au depăşit acel nivel până la care i-am fi putut retrage simplu din circulaţie şi dacă ne realizează edenul atunci suntem nevoiţi să-i strămutăm şi să-i lăsăm în pace după aceea pentru a nu fi sancţionaţi de observatorii Consiliului Suprem al Speciilor Evoluate.
Acum pleacă. Mergi şi te distrează, bea nectar până nu mai poţi, stai la soare şi bucură-te. Peste două zile prezintă-te direct la oamenii tăi fără să mai treci pe aici. Succes!

****

Uşa fu dată de perete şi în prag apăru Gabriel. Mergea legănat asemeni marinarilor care după prea mult stat pe mare nu mai pot umbla altfel nici pe uscat. El însă nu umbla astfel pentru că ar fi fost întrupat într-un călător peste mări şi oceane, ci umbla aşa de şmecher ce era. Sau mai exact din cauză că nu reuşea să se dezveţe de toate şmecheriile ce s-au lipit de el în ultima sa viaţă.
- Hello baştane!
Cel numit la ultima vizită şefu', devenit acum baştan, căscă ochii de după birou, de câteva ori îşideschise şi gura dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Discret îşi întinse mâna şi se pişcă de picior sub masă, însă Gabriel nu se topea în neant asemeni viselor. Din contră, avansă până în faţa biroului, se trânti în fotoliu fără să fie poftit şi se aşeză cât putu de comod. Cu picioarele pe marginea biroului.
Bătrânul „baştan" îl privi multă vreme aşteptând să se întâmple ceva, să revină lucrurile cât de cât la o oarecare normalitate, dar nu se întâmplă altceva decât că Gabriel îşi observă unghiile cam murdare, scoase un briceag cât o sabie din buzunar şi începu să-şi facă manichiura. Cu asta se umplu paharul şi bătrânul şef, dispus să accepte şi noua titulatură de baştan, dacă asta îl trezeşte pe Gabriel la realitate, adoptă cea mai serioasă şi mai sobră fizionomie pe care o putea afişa. Autoritar îl interpelă pe agentul întors înainte de vreme.
- Stimate arhanghel Gabriel, ia-ţi imediat picioarele de pe biroul meu şi încearcă să te comporţi într-un fel potrivit înaltei distincţii care ţi s-a făcut prin numirea ta!
Gabriel nu se lăsă intimidat de atâta lucru. Îşi privi superiorul pe sub gene şi continuă să se scobească sub unghii. Uneori, la desprinderea unor pieliţe se folosea şi de dinţi.
- Barosane, nu te da aşa scorţos că nu ţine. Aşa pică bussinesul. Cu încordarea asta nu ajungi bine oricum, rişti numa' să-ţi crească tensiunea. Fă-te lejereanu, să moară mama de nu-i mişto să uiţi de griji!
Pe baştanul barosan îl apucară sughiţurile pe fond nervos. Avu nevoie de întregul său autocontrol pentru a-şi stăpâni mâna care se întindea deja către butonul de alarmă. Vroia totuşi să facă o ultimă încercare înainte de a apela la ajutoare.
- Ce mai fac oamenii Gabriel?

- Cine? Aaaa, oamenii. Fac pe dracu', mi-au tras ţeapă, dar rău. Băgami-aş pu…
Bătrânul s-a grăbit să-l întrerupă înainte de rostirea vorbei nepotrivite.
- Te servesc cu un nectar Gabriel?
- Hă? Nectar zici? Da-i varză rău locu' ăsta. Dă şi tu un joint.
- Poftim?
- Da moşule, cu toţii poftim. Ia zi, ai glonţ de un foc? O linie sau măcar ceva iarbă…
- Ce să am?
Gabriel îşi dădu ochii peste cap şi afişă mimica unuia care se străduieşte să nu-şi piardă răbdarea cu un biet întârziat mental.
- Gloanţe moşule, gloanţe. Marihuana, cocaină, haşiş, timbru, speed, extazy. Ceva…
- Ce-s astea de care vorbeşti Gabriel?
Arhanghelul în loc să răspundă se ridică în picioare, căscă, se întinse, apoi scărpinându-se începu să treacă în revistă mobilierul. Realitatea i se înfăţişa sub forma unor flash-uri şi peste conştientizarea situaţiei sale se suprapuneau foste realităţi din ultima viaţă trăită.
- Ce hal de cocină-i asta mâncaţi-aş? Nici măcar un bar de Doamne-ajută pe aici dar ne dăm mari traficanţi…
Apoi se întorse iar către bătrân.
- Vodcă ai?
Acesta a dat doar din cap a negaţie. A fost pentru întâia oara când Gabriel îl privi mai bine şi sări brusc de parcă ar fi avut o revelaţie.
- Auzi bă lepră, nu eşti tu naşu'? Te avertizez că te bat rău boşorogule dacă mi-am pierdut degeaba vremea cu tine!
Mai mult de atât nu mai apucă să spună, cel ameninţat a apăsat butonul de alarmă şi Gabriel fu luat pe sus de cei care asigurau securitatea.

****

Se întorse a doua zi, treaz şi ruşinat.
- Iartă-mă şefule! Nu ştiam ce fac…
Bătrânul ameninţat cu bătaia cu o zi înainte se bucură că Gabriel reveni la adresarea de dinainte. „Şefule" îi suna mai bine decât „barosane" sau „baştane" aşa că se grăbi să-l graţieze pe arhanghel, dar vroia explicaţii.

- Şefule, după cum probabil bine ştii, atunci când merg în misiune mă nasc printre oameni ca orice alt copil, la fel de neajutorat şi la fel de lipsit de orice cunoştinţe. De abia la vârsta maturităţii îmi recapăt amintirile despre cine sunt cu adevărat şi ce am de făcut.
Bătrânul dădu din cap, apoi văzând că Gabriel continuă să explice ceea ce era evident, începu să dea şi din mâini într-o încercare de a-l determina pe acesta să sară peste amănuntele de la sine înţelese.
- Pentru reuşita misiunii mele am ales să mă nasc într-o familie bună. Am devenit primul copil al unui preşedinte de stat. Mă gândisem că astfel voi deveni un om influent…
Gabriel tăcu căzut pe gânduri şi a fost nevoie de intervenţia şefului pentru a-l smulge din reverie.
- Şi?
- Şi ce? Aaa, da. Scuze başta…, şefu. Ziceam că am vrut să fiu un om influent. În loc de asta am ajuns copil de bani gata şi la treisprezece ani am descoperit drogurile. La optsprezece ani eram deja un ratat. Nu doar că mă drogam, dar mi-am dezvoltat propria reţea de traficanţi. Făceam bani, dar mă învârteam în medii dubioase, printre oameni la fel de lipsiţi de inhibiţii pe cât erau de lipsiţi de caracter. Banii, profitul şi puterea erau singurele lucruri apreciate în lumea în care m-am nimerit. Mi-am amintit la un moment dat că sunt Gabriel, arhanghelul, dar degeaba. Dependenţa mea de droguri s-a dovedit mai puternică, mă controla prin intermediul corpului. Atunci când am înţeles acest lucru mi-am dat seama şi că toate astea se datorează unei intervenţii exterioare, după cum ai şi intuit barosa…şefule.
- A cui intervenţie Gabriel?
Arhanghelul a oftat şi a dat din mână a lehamite.
- A lor. A celor despre care nu vorbim. Ei au dus şi au răspândit drogurile printre oameni. Ştiau, sunt convins că ştiau de mine, ştiau că mă voi întrupa într-o poziţie care să mă avantajeze, iar drogurile sunt în principal un pericol care ameninţă copii oamenilor importanţi, ei îşi pot permite să le cumpere, iar părinţii fiind ocupaţi nu observă ce se întâmplă cu copii lor. Iar cei de care nu vorbim astfel nu doar că m-au blocat pe mine, dar au obţinut şi ce au vrut de la omenirea de care eu trebuia să am grijă.

- Adică?
- Adică în loc să evolueze tehnologic civilizaţia umană până la a-şi părăsi planeta, în loc să descopere tehnologii nepoluante şi să-şi transforme planeta într-un eden, au evoluat exact invers. Au rămas la stadiul tehnologiilor poluante şi au mers cu asta deja atât de departe încât să nu-i mai pot opri. Dacă vrei şefule pot să mai încerc, dar cred că nu are sens. Atunci când am murit din cauza unei supradoze, oamenii au ajuns deja să trăiască în oraşe acoperite de câte o cupolă protectoare. Ploiile acide cădeau zilnic, animalele au dispărut, exceptând cele câteva exemplare din grădinile zoologice, cei bogaţi s-au mutat în habitate artificiale aflate ori pe orbită geostaţionară ori pe fundul mării… Dar am şefule şi o veste mai tristă decât ratarea acestei misiuni.
Bătrânul a făcut ochii mari.
- Există şi veste mai tristă?
- Mai mult decât tristă şefule, dezastruoasă. Noi am descoperit cum să clădim viruşi, bacterii, plante, animale şi chiar oameni. Am reuşit să clădim acestor “aparate” performante astfel de programe încât să se multiplice fără intervenţia noastră. Toate astea ar fi trebuit să ducă la transformarea unor planete sterpe în locuri ideale pentru noi. Acum însă toate astea, dar mai ales folosirea oamenilor, a fost definitiv compromisă. Cei de care nu vorbim nu se amestecă în treburile noastre doar pentru a ne împiedica să ne atingem scopurile ci pentru că au interese directe. Noi când am construit oamenii am fost nevoiţi să-i înzestrăm pentru supravieţuire, nu i-am putut face numai buni, blânzi, sufletişti sau altruişti. Chiar dacă nu apreciem egoismul, cruzimea, egocentrismul sau violenţa a trebuit să-i facem capabili de aşa ceva. Cum ai spus tu şefule la un moment dat: binele trebuie făcut din rău şi de multe ori prin rău, pentru că nu avem din ce altceva şi prin ce altceva să-l facem. Problema este că cei de care nu vorbim au învăţat cum să se folosească de egoismul uman, de nepăsarea unora sau de prostia altora. Se întrupează şi ei asemeni nouă şi-i împing pe oameni în direcţia dorită de ei.
- Te repeţi. Am înţeles asta, dar nu văd ce sens are…
- Planeta şefule, planeta. Omenirea, în loc s-o transforme într-un paradis pentru noi, o transformă într-un iad pentru ei. Temperatura medie va ajunge de aproape optzeci de grade,

atmosfera va fi saturată cu monoxid de carbon, cu bioxid de carbon, cu bioxid de sulf, stratul de ozon nu va mai exista şi vor supravieţui numai acele forme de viaţă care vor reuşi să se adapteze, adică exact cele de care au duşmanii noştri nevoie. O planetă pregătită să fie colonizată imediat ce omenirea dispare.
Bătrânul căzu pe gânduri. Era într-adevăr o problemă grea, dar nu insolvabilă.
- Lasă Gabriel, nu te necăji. Renunţăm la om şi construim altă formă de viaţă inteligentă.
- Şi cu oamenii care populează câteva planete ce facem?
- Îi abandonăm. Să trăiască ori să moară după cum îşi gestionează resursele, după cum îşi calculeză paşii, ori după cum reuşesc să-şi intuiască viitorul. Noi i-am făcut, aşa că avem o responsabilitate, tocmai de asta vom intenta proces celor despre care nu vorbim. Vor fi obligaţi şi ei să se retragă definitiv din preajma omului şi acesta va fi propriul său stăpân şi propria sa slugă. Păcat că vor trece mii de ani până atunci şi că noi vom fi departe, dar egoismul, nepăsarea şi prostia vor rămâne.